Királyi papság

Kevésbé köztudott, hogy kétfajta papság létezik, az ún. szolgálati papság, ez az ismert, a másik pedig az általános, vagy királyi papság. Ez utóbbi Mózesre és Szent Péterre épül. Az Úr azt ígérte Mózesnek a Sinai szövetség keretében, hogy az izraeliták, ha megtartják a parancsokat Isten papi királysága és szent népe lesznek (vö. Kiv 19,6). Melkizedek egy személyben volt király és pap. A választott nép olyan lesz a többi nép között, mint a régi pap-királyok. Szent Péter azt mondja, hogy mindez csupán előképe volt annak a magasabb rendű papságnak, amelyet Krisztus hozott el népének, mert azt mondja a híveknek "mint élő kövek, épüljetek lelki házzá, szent papsággá, hogy Istennek tetsző lelki áldozatokat ajánljatok fel Jézus Krisztus által... Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára (1Pét2,1-9)". Milyen papi rangja, szerepe van a királyi papságnak, vagyis a híveknek? A Péter levél alapján kettős szerepe van 1. lelki áldozatok felajánlása 2. Isten dicsőségének hirdetése.

1.Lelki áldozatok felajánlása: A pap közvetítő Isten és ember között. Az Úr Jézus az emberiség főpapja, Ő közvetíti az újjáteremtő Szentlelket az egész emberiség javára. Az Úr Jézus kereszthalálában élte át emberi természetében a totális önátadást és a totális Szentlélekbe merítést. A végtelen szeretetet élte át, amelyben az újjáteremtő Szentlélek végtelen ereje áradt ki Krisztus emberi természetére (ez a Szentlélek támasztotta fel őt a halálból), s Krisztus testéből árad azóta is az egész világra és az emberi nemre. A szolgálati papok feladata, hogy jelenvalóvá tegyék a hívek számára a kereszthalálból áradó Szentlelket, ezt teszik a Szentmise bemutatásával. A hívek pedig a szentáldozáson keresztül részesülnek Krisztus áldozati lakomájából az örök élet kenyeréből és annak a Szentléleknek a kiáradásából. Aki a halálból életre keltette Krisztust. Gondoljunk bele, hogy az Eucharisztia akkor lesz számunkra gyümölcsöző és örök életünk akkor "van", ha tiszta szívvel áldozunk: "aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van" (Jn 6,54). Amennyiben az Úr Jézus halálában megszerezte számunkra a Szentlelket, de senki sem fogadná be, akkor a megváltás ellenére az egész emberiség menne a kárhozatra. Mert ezt a halállal és bűnnel megjelölt létet egyedül a Szentlélek tudja felszabadítani és romolhatatlan életben részesíteni. Amikor a kegyelem állapotában megáldozol, ugyanaz a Szentlélek működik benned és árad belőled tovább a világra, amely Krisztusban. Az a Lélek, Aki feltámasztotta Őt a halálból, s Aki visszaadja a teremtés eredeti értelmét, újjáteremti azt és üdvözíti, amennyiben befogadja Őt. Gondoljunk arra, hogy az emberiség egy része katolikus. Ennek egy töredéke az, aki rendszeresen áldozik. Hát a többiekkel mi lesz, azok mennek a kárhozatra?

A krisztusiak - mondja Szent Péter - kiválasztott, papi csoport. A papnak feladata, küldetése van a többiek felé. Milyen kötelessége, feladata van a krisztusi papi csoportnak a többiek felé? Négy szentségnek is van papi jellege, rangia, feladata. A papszentelés szentségében áldozat bemutató papokat szentelnek Krisztus áldozatának bemutatására. De a keresztségnek, bérmálásnak és Oltáriszentségnek is van pappá (királyi pappá) szentelő szerepe. Akit megkeresztelnek, az Krisztus életében vesz részt, s Krisztus benne él, szenved, könyörög a világért, amennyiben súlyos bűnnel el nem űzi Őt magától. A keresztelés után krizmával kenik fel a megkereszteltet királyi pappá, prófétává, királlyá. A megkeresztelt részt vesz Krisztus papi, királyi, prófétai tevékenységében. Krisztus az Ő Lelkén keresztül minden megkeresztelt prófétáján keresztül akar szólni, prófétai jeleket végezni. Minden megkeresztelt ember hivatása, hogy Krisztus Vérét, Testét, Lelkét, halálát, erényeit, felajánlja az egész világ üdvösségéért. Ezt teszik a szentmisében, magán imádságban, és közös imádságban. A királyi papság részesül Krisztus Urunk királyi hatalmában. Az Ő hatalma a Szentlélek szeretetének az ereje. Amikor a krisztushívő királyi pap a világért imádkozik vagy felajánlja munkáját, pihenését, szenvedését, akkor nem csupán szép emberi szavakat mond, hanem Istentől kiválasztott, Szentlélekkel felkent, Szentlélek erejét sugárzó, árasztó tevékenységet folytat a világ felé. Voltaképpen Krisztus imádkozik a hívekben, az Ő Titokzatos Testében, így benned is (ha a Testhez, az Egyházhoz tartozol) a világ üdvösségéért, Ő árasztja Lelkét a világra. Innen nézve világos, hogy nem azért kell Szentmisére járni és gyónni, mert az Egyház előírja, hanem mert ha nem mész, megfosztod a világot és az emberiséget attól, amit csak te tudsz neki megadni, hogy felszabadítsd ezt a halállal megjelölt létet Isten gyermekeinek szabadságára és életére. A Szentgyónás és az Egyházzal való egység azért olyan fontos, mert amennyiben Krisztus testével (ami az Egyház) egy vagy, azaz a kegyelem állapotában vagy, csak annyiban tudod továbbárasztani a Szentlelket. Nem úri hobbi tehát a hétköznapi Szentmisére járás vagy gyakori gyónás, amit csak azok az öregasszonyok gyakorolnak, akiknek nincs jobb dolguk, hanem lelkeket menthetsz vele, mert Krisztus világüdvözítő áldozatába kapcsol bele. Amikor egy pap misézik, a világ bármely pontján, még ha egyedül is, az egész világ üdvösségéért misézik. Akár tudnak róla, mondjuk a buddhisták, akár nem, az Ő üdvösségük is ezen az áldozaton múlik. De nem elég az, hogy a szolgálati papság konszekrálja az ostvát (megszenteli Szentlélekkel és átlényegíti/átváltoztatja), mert a világ üdvössége azon múlik, hogy a királyi papság konszekrálja-e a világot,

azaz mennyit fogad be és áraszt tovább ennek a világüdvözítő áldozatnak végtelen erejéből. Amikor a pap kezébe veszi a kenyeret, és azt mondja, hogy az "az én testem", akkor Krisztus a papon keresztül átváltoztatja, latinul konszekrálja a kenyeret Krisztus Testévé oly módon, hogy kiárasztja rá az átváltoztató Szentlelket, aki átisteníti a kenyeret. Krisztus Urunk, pedig amikor a hívek áldoznak, és imádkoznak a világért, akkor belőlük Krisztus kiárasztja Lelkét mindazokra, akikért a hívek imádkoznak, és megszentelik, Krisztus testévé konszekrálják a világot. A pap árasztja a kenyérre és a királyi papi közösségre a Szentlelket, a királyi papság pedig az egész világra azzal, hogy Krisztus világ iránti szeretetét kiárasztják a történelem folyamatában a világra az Eucharisztiából.

A világból azoknak az embereknek használ a hívek értük való imája, felajánlása, konszekrációja, akikben van alapvető nyitottság, elfogadás, engedelmesség, hit Isten felé. Minden megkeresztelt ember feladata, hogy tudatában legyen Krisztus világért való áldozatának, lássa az ő királyi papi feladatát, és azt gyakorolja. Krisztus Urunk ily módon üdvözíti a világot a hívek királyi papi tevékenységén keresztül.

Mit jelent a Péter levél értelmében lelki áldozatot bemutatni, azaz királyi papságunkat gyakorolni?

Erre a II. Vatikáni Zsinat szavaival válaszolunk: "Akiket ugyanis bensőségesen hozzáköt a maga életéhez és küldetéséhez, azoknak a saját papi tisztéből is részt ad lelki istentisztelet bemutatására, hogy megdicsőüljön Isten és üdvözüljenek az emberek. Ezért a Krisztusnak elkötelezett és a Szentlélek által felkent világiak főnséges hivatást és készséget kapnak arra, hogy egyre gazdagabban teremjék a Lélek gyümölcseit. Mert minden munkájuk, imádságuk, apostoli kezdeményezésük, hitvestársi és családi életük, mindennapi munkájuk, testi-lelki pihenésük, ha a Szentlélek tölti be, sőt az élet terhei is, ha türelmesen hordozzák azokat, Jézus Krisztus által Istennek tetsző lelki áldozattá válnak (vö. 1Pét 2,5). Mindezeket a Szentmisében az Úr testének felajánlásával együtt ajánlják fel készséges szeretettel az Atyának. Ilyen a mindenütt szentül szorgoskodó világiak imádó hódolata; ők így szentelik a világot Istennek (consecratio mundi)" (LG 34). A sokféle mód közül, amit a Zsinat felsorol, ahogyan királyi papságukat, a lelki áldozat-bemutatást világiak gyakorolhatják, csak utolsó helyen szerepel az élet terheinek felajánlása. Ami felhívja a figyelmünket arra, hogy újszövetségi értelemben az áldozatbemutatás nem valami szenvelgést jelent, hanem Isten akaratának teljesítését. Jézus az emberiség egyetlen igazi papja sem áldozati állatok leölésével vagy mártírkodással foglalkozott, hanem egész élete, munkája, pihenése, kánai menyegzős vidámsága, de kereszthalála és vérrel verítékezése is Istennek tetsző, jó illatú áldozat volt. Ahogy a zsoltáros szavait a Szent szerző Krisztusra alkalmazza: "Áldozatot és ajándékot nem kívántál, de emberi testet alkottál nekem... Ezért így szóltam, íme, eljövök, hogy megtegyem a te akaratodat" (Zsid 10,7). Újszövetségi értelemben tehát az áldozat nem a szenvedés, a leölés (bár az is azzá tehető), hanem Isten akaratának teljesítése. Az élet egésze válhat áldozattá minden szeletével együtt. Ez a királyi papi feladatom: Istennek áldozni mindent, minden percem, pihenésem, munkám, sőt még szenvedésem is, Neki szentelni, azaz az Ő akarataként élni meg mindent. Te meg tudod-e az Ő akarataként élni a pihenést, szórakozást, munkát vagy szenvedést? A pap híd, ég és föld között. Te hogyan tudnád jobban megélni, hogy munkád, pihenésed, szórakozásod, szenvedésed Istennel egyesít, vagy hogyan egyesíthetnéd ezeket jobban Istennel? Például gyakrabban használhatnád ezt a világkonszekráló fohászt vagy hasonlót: "Mennyei Atyám, felajánlom Neked a mai napom minden munkáját, pihenését, örömét, szenvedését, és egyesítem Fiad áldozatával a világ megmentésére, áraszd általuk Szentlelkedet az emberiségre és a kozmoszra". A felszentelt pap hivatása, hogy a Szentlelket közölje a királyi papsággal és a királyi papságra elhívottakkal, a világiak hivatása pedig, hogy közöljék azt a világgal, világi valóságokkal, melyek közt élnek és az élet minden szeletével. Szerepük a kovászé, hogy belülről szenteljék meg a világot. Megszentelni a világot=szentté tenni, azaz Istennek lefoglalttá tenni, Istenhez tartozóvá tenni, azaz Istennel egyesíteni, Istennel megélni a világot és az életet annak minden szeletével, ez a világiak lelki áldozata és papi küldetése. Ha így tesznek, akkor nyilvánul ki újra az, ami a második században élő szerző számára nyilvánvaló volt, hogy a keresztények tartják össze a világot imáikkal és lelki áldozataikkal.

2. Dicsőségét hirdessétek: A világ ajándék, ahogy egy jegygyűrű is ajándék, de egy ajándéknak, s így a világnak is csak addig van értelme, amíg az, aki kapja hálával használja és megköszöni, egyébként elemeire hullik a kozmosz. Ezért nemes papi hivatás a Péter levél értelmében, hogy Annak dicsőségét hirdessük, Aki meghívott minket. Életünkkel és szavainkkal kell tanúskodnunk és királyi papi közösségünkkel a bennünk és köztünk élő feltámadt Krisztusról. A mi hivatásunk, hogy közvetítők legyünk Isten és ember között, azaz Istenhez vonzzuk, vezessük az embereket egyéni és közösségi életünkkel. Így ír erről a második századi szerző: "A keresztényeket nem különbözteti meg a többi embertől sem a táj, sem a nyelv, sem az életmód. Öltözködésben, táplálkozásban a lakosság szokásaihoz alkalmazkodnak, de más szempontból egy csodálatos és mindenki számára hihetetlennek látszó életmódot folytatnak. Házasságot kötnek, mint mások; gyermekeik születnek, de nem dobják ki magzataikat (magzatelhajtást nem végeznek). Közös az asztaluk, de az ágyuk nem.

Testben vannak, de nem a test szerint élnek. A földön élnek, de a hazájuk az égben van. A fennálló törvényeknek engedelmeskednek, de életmódjuk felülmúlja a törvényeket. Mindenkit szeretnek, őket azonban mindenki üldözi. Szidalmazzák őket, és ők áldással felelnek erre. Megvetik őket, de ők tiszteletet adnak mindenkinek. Egyszóval: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban...

A lélek szereti az őt gyűlölő testet és tagjait; a keresztények is szeretik üldözőiket. A lélek be van zárva a testbe, de ő tartja össze az egész testet. A keresztények is úgy vannak a világban, mintha börtönben volnának, de mégis ők tartják össze a világot. Isten olyan fontos őrhelyre állította őket, ahonnan nem szabad elmenekülniük." (Diognétoszhoz írt levél - II. század)

<u>Kérdések:</u> Mi a királyi papság feladata? Fel szoktad-e ajánlani a Szentmisén minden munkádat, percedet, életedet lelki áldozatként másokért? Hogyan lehetne az Egyház, mint királyi papi csoportot alkalmasabb eszköze Istennek a világ üdvözítésében? Te fontosnak tartod-e, hogy gyakran

áldozz és gyónj, így magadba fogadva Krisztus Lelkét? Tudatosítod-e, hogy ez nem csak magadért fontos, hanem lelkeket menthetsz vele? Hívod-e rájuk a Szentlelket? Imádkozol-e nem hívőkért is? Engeded-e Krisztusnak, hogy amikor valakivel találkozol benned könyörögjön érte az Atyához, hogy el ne vesszen, s rajtad keresztül árassza ki rá a Szentlelket? Közbenjáró szerepet mennyire vállalsz? Hívod-e embertársaidat Istenhez, tanúskodsz-e előttük Isten dicsőségéről, tetteiről életedben ("annak dicsőségét hirdessétek" 1Pét)? Te meg tudod-e az Ő akarataként élni a pihenést, szórakozást, munkát vagy szenvedést? A pap híd, ég és föld között. Te hogyan tudnád jobban megélni, hogy munkád, pihenésed, szórakozásod, szenvedésed Istennel egyesít, vagy hogyan egyesíthetnéd ezeket jobban Istennel?

Melléklet - Csak a leglelkesebb kisebb testvérek számára:

Szemelvények az Egyház tanításából:

"Dávid megkapta a fölkenést, mint király. Ebben az időben csak két személy részesült fölkenésben, a király és a pap. Ez a kettő előképe volt a jövendő egyetlen királynak és papnak, Krisztusnak. (A Krisztus név a krizmával fölkentből származik.) Nem csak a mi Főnk kapta meg a fölkenést, hanem az Ő teste, mi magunk is (...). Tehát ezért minden kereszténynek kijár a fölkenés, jóllehet az Ószövetség idejében egyedül csupán két személyt illetett meg. ...Krisztus teste vagyunk, Őbenne vagyunk fölkentek (vagyis "Christi" - Krisztusok) és így Krisztus vagyunk, mert bizonyos értelemben a Fő és a test adja az egész Krisztust" (Christifideles Laici 14.).

Az Egyház küldetése magába foglalja az egész evilági rend megújítását is. Jézus is kora és országa munkásembereinek életét akarta élni, a "világ" így a világi hívők keresztény hivatásának környezete és eszköze lesz; mert magának a világnak az a rendeltetése, hogy az Atyát Krisztusban dicsőítse. Ók nem arra kaptak hivatást, hogy azt az állapotot, amelyet a világban kell megélniük, elhagyják, hanem... itt hívja őket az Isten, hogy szerepük a kovászé legyen: mintegy belülről szenteljék meg a világot, az Evangélium szelleme szerint helytállva a maguk feladatában, és így elsősorban életük tanúságával, hitük, reményük és szeretetük ragyogásával mutassák meg másoknak Krisztust. Vagyis "az ideig való dolgok intézése és Isten szerint való rendezése által keressék az Isten országát"... Isten a világot a férfiaknak és nőknek átadta, hogy a teremtés munkájában részt vegyenek, a bűn befolyásától a teremtést megszabadítsák és magukat a házasságban és a családban, vagy a cölebsz életben megszenteljék a foglalkozásuk meg különböző társadalmi tevékenységeik által" (Christifideles Laici 15).

"Ez a messiási nép... nemegyszer kicsiny nyájnak tűnik, mégis az egész emberiség számára az egység, a remény és az üdvösség életerős magja... Krisztus felhasználja eszközként mindenki megváltására" (II. Vatikáni Zsinat, LG 9).

Ezt az új népet "Atyjának, az Istennek országává és papjaivá tette" (Jel 1,6). A megkereszteltek ugyanis az újjászületés és a Szentlélek kenete által felszentelt lelki házzá, szent papsággá lesznek, hogy – a keresztény ember minden cselekedetében megvalósuló – lelki áldozatot mutassanak be, és hirdessék annak dicsőségét, aki a sötétségből meghívta őket csodálatos világosságára (vö. 1Pét 2,4-10). Ezért az imádság gyakorlatában kitartva és együtt dicsőítve Istent (ApCsel 2,42-47), adják oda magukat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul (vö. Róm 12,1), mindenütt tanúskodjanak Krisztusról, és az érdeklődőknek adjanak számot az örök élet bennük élő reményéről (vö. 1Pét 3,15). (Az egyetemes és a szolgálati papság egymáshoz van rendelve, de) lényegben különbözik egymástól, (s)... mindkettő a maga külön módján részesedik Krisztus egyetlen papságában. Az, akit a szolgálati papságra szenteltek fel, szent hatalmával kialakítja és kormányozza a papi népet, Krisztus képviseletében bemutatja az eucharisztikus áldozatot, az egész nép nevében ajánlva azt fel Istennek. A hívek viszont közreműködnek a szentmiseáldozat felajánlásában – mégpedig királyi papságuk erejében – és azt a szentségek felvételével, az imádsággal, a hálaadással, szent életük tanúságával, önmegtagadásukkal és tevékeny szeretetükkel gyakorolják" (II. Vat. LG 10 – Az egyetemes papság című cikkelyből).

A bérmálás által a Szentlélek sajátos ereje arra rendeli őket, hogy Krisztus "tanúiként szavukkal és életmódjukkal terjesszék és védelmezzék a hitet". A világi hívők... "kiemelt módon arra kapnak hivatást, hogy az egész teremtés eredeti értelmét visszaadják. Mert amikor ezt a teremtést az ember igazi javának a kegyelmi élet által támogatott erővel alárendelik, akkor a hívők abból a hatalomból részesülnek, és azt gyakorolják, amellyel a Föltámadott mindeneket magához vonz és azokat Önmagával együtt alárendeli az Atyának úgy, hogy Isten legyen minden, mindenben (vö. Jn 12,32; 1Kor 15,28). A világi hívők Krisztus hármas, papi, prófétai és királyi küldetéséből kapnak részt... Ez a részvétel minden egyes világi hívőnek megadatik, de csak annyiban, amennyiben az Úr testével egy. "Amint mindannyian fölkenteknek (christos) mondjuk magunkat a misztikus krizma miatt, úgy mindannyian papok vagyunk, mivel az egyetlen papnak vagyunk tagjai". (Szent Ágoston)" (II. János Pál pápa, Christifideles Laici 14.). A Szentmiseáldozatban a hívek királyi papként "vele együtt önmagukat ajánlják fel Istennek". A Lélek sajátos kegyelmeket (karizmákat) is oszt szét a hívek minden fokozata között az Egyház továbbépítése érdekében (LG 12).

A világi hívőknek sajátos és megkülönböztető módja a világba tartozás. Az egyházi rend tagjai elsősorban és állapotszerűen a szent szolgálatra vannak rendelve. Sajátos hivatásuk alapján a laikusok dolga az, hogy az ideig való dolgok intézése és Isten szerint való rendezése által keressék az Isten országát. A világban élnek, vagyis a világnak mindenféle feladatában és munkakörében a családi és társadalmi élet megszokott körülményei közt: mintegy ezekből a szálakból van szőve életük. Itt hívja őket az Isten, hogy szerepük a kovászé legyen: mintegy belülről szenteljék meg a világot, az Evangélium szelleme szerint helytállva a maguk feladatában, és így elsősorban életük tanúságával hitük, reményük, szeretetük ragyogásával mutassák meg másoknak Krisztust. Különleges módon őrájuk vár tehát az, hogy az evilági dolgokat, melyekben benne élnek, mindenestül úgy világítsák meg és úgy rendezzék, hogy e dolgok mindig Krisztus szerint menjenek végbe s fejlődjenek és váljanak a Teremtő és a Megváltó dicsőségére" (LG 31). Egyenlő a méltóságuk a szolgálati papokéval és az életszentségnek is ugyanarra a fokára vannak meghívva. Krisztus teste építésében lelkesen ajánlják fel együttműködésüket pásztoraiknak, akik a kegyelem alapján nem csak pásztoraik, hanem testvéreik is, erre céloz Szent Ágoston is: "Értetek vagyok püspök, veletek keresztény. Amaz a tisztség neve, ez a kegyelemé; amaz a veszedelem, ez az üdvösségem" (LG 32).

"Az apostolkodásra maga az Úr rendeli őket a keresztséggel és a bérmálással. A szentségek, azután, különösen pedig az eucharisztia, közlik és táplálják minden apostolkodás éltető lelkét, a szeretetet Isten és az emberek iránt. A világiaknak főképpen az a feladat jut, hogy jelenlévővé és hatóerővé tegyék az Egyházat azokon a helyeken, és olyan körülmények között, ahol csak általuk lehet az Egyház a föld sója... Nagyszerű feladat vár tehát minden világi hívőre, megvalósuláshoz segíteni Isten tervét, minden idő és minden földrész valamennyi emberének üdvösségét. Ezért kapjanak is meg minden lehetőséget, hogy... derekasan kivegyék részüket az Egyház üdvösségszerző munkájából" (LG 33).

A hívőknek királyi szerepe is van a világ rendjének szolgálatában. Jézus Krisztus "hatalmát közölte tanítványaival, hogy ők is a királyi szabadság állapotába kerüljenek és önmegtagadásukkal, szent életükkel legyőzzék magukban a bűn országát (vö. Róm 6,12), sőt, hogy másokban is Krisztusnak szolgálva, alázatosan és türelmesen elvezessék testvéreiket ahhoz a királyhoz, akinek szolgálni fölér az uralkodással. Az Úr ugyanis azt kívánja, hogy a világi hívők is terjesszék országát, "az igazság és az élet országát, az életszentség és a kegyelem országát, az igazságosság, a szeretet és a béke országát". Ebben az országban maga a természet szabadul fel a múlandóság szolgai állapotából az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára (vö. Róm 8,21)" (LG 36). "Minden egyes világi hívő legyen az emberek előtt a feltámadott és élő Jézus tanúja és az élő Isten jele. Valamennyiüknek együtt és külön-külön a Lélek gyümölcseivel kell táplálniuk a világot (vö. Gal 5,22), és szét kell árasztaniuk abban a Szentlelket... Egyszóval, "ami a lélek a testben, az legyen a keresztény a világban" (LG 38). A hívő kereszténynek szüntelenül kell imádkoznia és ugyancsak az Apostol tanít meg bennünket arra, hogy Jézus szenvedését kell mindenkor testünkben hordoznunk, hogy Jézus élete is megnyilvánuljon halandó emberségünkben. Ezért kérjük a Szentmisében az Urat, hogy a "lelki áldozat felajánlását elfogadva tegyen bennünket örök áldozattá" (II. Vat. SC12)".

